

Příspěvek pomůže zvířatům

Pořídít si domácího mazlíčka vyžaduje péči, říkají milovnice zvířat.

■ Antonín Zvěřina

Spolek Kapka pro tlapy hledá nové majitele pro pejsky a kočičky, o které se jejich majitelé už nemohou starat, či se o ně starají nevhodně nebo je dokonce vyhodí, jak se říká, na ulici.

Petra Holzmanová nám vyprávěla příběh, který jejich okruh zachráněných zvířat rozšířil. Spolek se nyní stará o dva koně, které má ustájené na ranči v Přeckově. Jejich majitel z Křižanova se o ně staral natolik nepěkně, že by určitě skončili na jatkách.

Za vším stojí nezodpovědný člověk, který se nestaral nejen o koně, ale dokonce měl pejsky zavřené v králikárně či uvázané na řetězu. Trpěla i další domácí zvířata, která choval. Když přišel za veterinářkou s pejskem v zuboženém stavu, ta zbystrila pozornost a bylo jasné, že něco není v pořádku.

„Koní ve věku 30 a 12 let nám bylo líto a proto jsme slíbili, že se o ně postaráme, i když jsme věděli, že to bude finančně náročné. Ale opravdu jsme nechtěli, aby jejich utrpení skončilo na jatkách,“ vyznává se Holzmanová.

Připouští, že hlavní peněžní zátěž nastane, protože koně ještě potřebují odborné veterinární úkony. A spolek už hledá pro koně nové majitele. Věř, že se najde někdo, kdo se o ně bude starat lépe než původní majitel.

To vše jsme se dozvěděli v neděli 6. října krátce před polednem v Libušině údolí v Třebíči, kde se konal čtvrtý ročník akce Kapka pro tlapy. Modelování se ujal tradičně Milan Řezníček a tradičně nezklamal. Jeho dovádění s dětmi bylo příkladné pro všechny dospěláky.

TAKHLE vypadá spokojený pesek u svojí paničky. Foto: Antonín Zvěřina

K dispozici byly potřeby pro domácí mazlíčky, knížky za symbolickou padesátikorunu a další atrakce, ale zejména malá velká tombola. U té malé se vydávaly ceny ihned a nebylo snad nikoho, kdo by si neodnášel nějakou z cen.

„Chtěla jsem jen přispět dobré věci a odnáším si plnou náruč cen,“ usmívala se paní s několika taškami. Hlavní ceny stály opravdu za to a losovala je další z žen, pro něž se stal spolek Kapka pro tlapy posláním, Petra Vítková Pravdová.

Někteří lidé měli více štěstí, někteří méně, ale tak to v tombole bývá. Hlavní cenu, dva dny a noc strávenou na zámku ve Valči, vyhrál lístek s číslem 98, z čehož se majitelky právem radovaly.

Hudební doprovod obstarali Marie Křížová a Lukáš Krupička z uskupení Laky Mari a dali prostor i svým žákům z uměleckých škol z Hrotovic a Telče. Na závěr neopomněla Marie Křížová všem poděkovat za to, že vytvořili úžasnou atmosféru a podpořili ty, kteří se o pejsky a kočičky starají.

Během odpoledne se vyhlášovalo několik kategorií psích mazlíčků, kočky v Libušině údolí nebyly, to by byl

určitě problém, a vítězové si odnášeli hodnotné ceny. Ale vítězi byli určitě všichni, kdo přišli a akci podpořili.

A ještě ke sdružení, vzniklo v roce 2019, ale už několik roků před tím se Petra Vítková Pravdová společně s Petrou Holzmanovou o zvířata dočasně starala. Nyní se jedná o oficiální neziskovou organizaci.

„Díky tomu můžeme pořádat tuto sbírku, máme rozmístěné i pokladničky a máme účet, kam mohou lidé přispívat,“ naznačila Vítková Pravdová před dvěma roky. Milovnice zvířat tehdy zdůraznila, že nové rodiny se snaží velice pečlivě vybírat. Musí vyplnit adopční formulář a rozhoduje i povaha pejska či kočičky, zda se pro rodinu hodí. „Zvíře pak vezeme do domova samy, chceme se přesvědčit, že údaje odpovídají,“ poukázala Vítková Pravdová.

Sdružení také požaduje, aby ho noví majitelé alespoň jednou za rok informovali, jak se pejskovi či kočičce daří. Vítková Pravdová netají, že se hlásí i lidé bydlící v panelových domech a pak se musí jednat o zvíře, které se pro takový účel opravdu hodí.

„Bohužel se nám často stává, že nám lidé zvíře dovedou, protože na něj nemají čas. Nebo se štěně vyroste velký pes a oni ho nezládají. Také umře třeba babička, která se o něj starala a nyní nemá kdo,“ vypočítala Vítková Pravdová.

Nastínila další službu sdružení, kastraci koček, a to nejen toulavých. „Odvezeme ji k veterináři a až je v pořádku, zpět na místo. Je to lepší, než když nám lidé volají, máme kotátka a vezměte si je,“ doplnily obě Petry.

„Pílně jsme několikrát přepočítali pokladničky a výsledek činí 58.387 korun. Což je prostě nádherná částka vybraná pro naše zvířecí svěřence ať kočičky, pejsky nebo naše dva koníky.“

Děkujeme znovu všem, co nám pomáhali s organizací akce a sponzorům. Bez vás by to nešlo,“ konstatovaly obě Petry na závěr.

KDYŽ ...

SI MUSÍŠ PLATIT TELEVIZI,
NA KTEROU NEKOUKÁŠ,
61 % ČASU MAKÁŠ, ABYS ŽIVIL STÁTNÍ MOLOCH,
SI JEN KVŮLI EKOPOLITICE
NEDOVLÍŠ DŮM,
POLITICI HROZÍ LIDEM, ABY NEŘÍKALI SVÉ NÁZORY,
TĚ ZA PÁR ROSTLINEK
ZAVŘOU NA ŠEST LET,
**TI POLITICI NEDOVLÍ
KUPOVAT NOVÁ CENOVĚ
DOSTUPNÁ AUTA,**
SI NESMÍŠ ZAPÁLIT ANI
VE SVÉM PODNIKU,
**TI KVŮLI SVÁTKU BRÁNÍ
VE VÝDĚLKU POLITICI,
JE TO SVOBODA?**

**30 LET SVOBODY?
#MÁMENAVÍC!**

SVOBODNÍ
www.svobodni.cz/vize

J11-24D

Za Jardou Heraleckým

Když člověk přijde o kamaráda, nemusí se stydět za slzy. Tak jsem to cítil já, když jsem se dozvěděl, že tento svět navždy opustil Jaromír Heralecký, rodák z místní části Třebíče Slavic, který valnou část života prožil ve Strážce. Člověk, s nímž jsem strávil množství nezapomenutelných chvil.

Setkal jsem se s ním ještě před jeho odchodem na vojnu, ale bylo to střetnutí letmé, bezvýznamné. Po vojně na počátku osmdesátých let minulého století nastoupil do Jednotného zemědělského družstva Kozichovice, kde jsem pracoval i já.

Ihned jsem pochopil, že je to natolik mnohovrstevnatý člověk, že mi bude blízký. A byl. Nějaký čas jsme dokonce spolu seděli v jedné kanceláři, kde jsme sprádali plány, které neměly se zemědělstvím pranic společného.

V té době jsem vůbec netušil, že spolu budeme hrát bok po boku skoro čtyřicet let. Jarda například dokázal zorganizovat lyžařskou akci Běh krajem Ludvíka Svobody, kdy sedm nadšenců, samozřejmě jsem nechyběl, běželo na lyžích z Pocoucova do Hroznař. A spoustu dalších zájezdů s družstevním autobusem zejména na sportovní

zápasy, i do Prahy či Bratislavy.

Večer po zmiňovaném běhu lyžmo měl Jarda hrát na nějaké akci myslivcům v Dobré Vodě a protože neměl nikoho k sobě, povolal mě. Po jediné zkoušce. A tak začala naše muzikantská spolupráce, přes skupinu Vega, později přes kapelu Swing 73 až po Garant Hostan, které Jarda šéfoval, což byl vždy jeho sen, a já nebyl proti.

Tak plynul čas...

Byl daleko lepším muzikantem než já, to musím přiznat, na druhou stranu nás pojilo tak nerozborne přátelství, že když nás vyhazovali ze Swingu, tak oba. Ale Jarda stejně toužil po své kapele, tak bylo jen otázkou času, kdy se osamostatní.

Pravým majstrštykem bylo sestavení dechovky pro hody v Rakšicích, části Moravského Krumlova, hráli jsme tam po dva dny, spali jsme tam a užili tolik legrace, že se to ani vyličit nedá.

Nezapomenutelné byly výjezdy do Znojma na vinobraní nebo do tehdy ještě funkčního pivovaru na slavnosti, kdy jsme hráli dokonce ke striptýzu

přímo před námi na pódiu, a pěkně se nám pletly ruce.

Jarda byl kamarád, který měl pro druhé pochopení, i když to pro mnohé tak nevypadalo. Měl široké srdce, měl v sobě cosi, co nás přitahovalo jako dva magnety, které nejde rozpojit.

Proto se nikdo nemůže divit, že když jsem dozvěděl, že už se s ním na tomto světě nikdy nesetkám, jsem nezadržoval vzlyky. A už vidím, jak tam nahoře dává do kupy muzikan-

ty, aby se věnoval svému největšímu koníčku. I když jich měl tolik, že běžný člověk toho tolik nestihne, jako Jarda za svůj krátký život.

V mých vzpomínkách bude žít napořád, stále se mi o něm bude zdát, a snad se sejdeme tam na druhém břehu, abychom rozjeli nekonečnou párty. Na snímku jsme ještě mladí, Jarde, Franta Ondráček a já někdy na počátku naší spolupráce.

Antonín Zvěřina